

Stefanove ZRODENIE denniky

Upírске
denniky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smithovej
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Plecová

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 - Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 1:

Zrodenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Úvod

Volajú to hodina duchov. Je to chvíľa uprostred noci, keď ľudia spia a nočné tvory počujú ich dych, cítia ich krv, vidia ich sny. Je to chvíľa, keď svet patrí nám, keď môžeme loviť, zabíjať a chrániť.

Je to chvíľa, keď sa najväčšmi túžim nasýtiť. No musím sa ovládať. Pretože len keď sa ovládam, keď lovím len tie zvieratá, ktorých krv nikdy nerozbúri túžba, ktorých srdcia nerozbúši radosť, ktorých žiadosti nevyústia do snov, len vtedy držím v rukách opraty svojho osudu. Vtedy si udržiavam odstup od temnoty. Vtedy ovládam svoju silu.

A preto práve za takej noci, keď okolo seba všade cítim krv a viem, že by som sa v okamihu vedel napojiť na silu, ktorej už tak dávno odolávam a budem jej odolávať celú večnosť, za takej noci musím písať. Keď si zapisujem

vlastné dejiny, vidím roky a scény, čo na seba nadväzujú ako koráliky na nekonečnej šnúre, udržiavam si spojenie s tým, kým som bol vtedy, keď som bol ešte človekom a keď jediná krv, ktorej šum som ušami i srdcom zachytil, bola moja vlastná...

Deň, keď sa môj život zmenil, sa začal ako ktorýkoľvek iný. V to horúce augustové popoludnie v roku 1864 panovalo také dusno, že už ani muchy nekrúžili okolo stodoly. Deti služobníctva, ktoré sa zvyčajne jašili pri hre alebo s krikom pobiehali od jednej práce k druhej, stíchli. Vzduch sa ani nepohol, akoby zadržoval dych pred dlho očakávanou búrkou. Chcel som vziať svoju kobylu Mezzanotte a niekoľko hodín stráviť v sedle, vyraziť do chladivého lesa, ktorý sa tiahol po kraji veľkostatku Veritas, sídla mojej rodiny. Do vaku som si pribalil knihu a chystal som sa na svoj malý únik.

Tak som to robieval takmer každý deň toho leta. Mal som sedemnášť rokov a v mojej duši koloval nepokoj. Netúžil som pridať sa k bratovi a bojovať vo vojne, ale

nežiadalo sa mi ani počúvať otcove prednášky o správe panstva. Každé popoludnie ma hnala do lesa rovnaká nádej: Dúfal som, že v samote zistím, kto som a kým sa chcem stať. Zjari som ukončil štúdium na chlapčenskej akadémii a otec mi prikázal, aby som s nástupom na univerzitu vo Virgínii počkal, kým sa neskončí vojna. A tak som zostal akoby vo vzduchoprázdne. Už som nebol chlapec, no ešte som nedospel na muža. Nevedel som si rady sám so sebou.

Najhoršie bolo, že som sa ani nemal s kým porozprávať. Môj brat Damon bojoval s armádou generála Grooma v Atlante, väčšina mojich kamarátov z chlapčenských rokov sa buď chystala na zasnúbenie, alebo ich osud zahnal na vzdialené bojiská. Otec takmer nevychádzal zo svojej pracovne.

„Bude horúčava!“ zavolať dozorca Robert od stodoly. Stál tam a pozoroval dvoch paholkov, ako sa pokúšajú nasadiť zubadlo jednému z koní, ktoré otec minulý týždeň kúpil na dražbe.

„Hej,“ zamrmlal som. Aj v tom bol problém. Hoci som potreboval s niekým hovoriť, len čo sa mi naskytl partner do rozhovoru, nebol som s ním spokojný. Zúfalo som túžil stretnúť niekoho, kto by mi porozumel, s kým by som mohol debatovať o závažných témach, ako sú knihy a život, nie iba o počasí. Robert bol celkom milý a patril k otcovým najbližším poradcom, no mal drsné

spôsoby, takže už desaťminútový rozhovor s ním ma vždy vyčerpal.

„Vieš, čo je nové?“ pokračoval Robert, koňa nechal paholkom a zamieril ku mne. V duchu som sa striasol.

Pokrútil som hlavou. „Nie, nečítam noviny. Čo porába generál Groom?“ spýtal som sa, hoci reči o vojne ma za každým znepokojili.

Robert si dlaňou zaclonil oči pred slnkom a pokrútil hlavou. „Nie, nemyslím na vojnu. Hovorím o tých útokoch. Hen u Griffina prišli o päť sliepok. Všetky tam zostali – s rozseknutými hrdlami.“

Prudko som zastal a vlasy na šiji sa mi zježili. Celé leto sme z okolitých plantáží počúvali správy o zvláštnych útokoch na zvieratá. Väčšinou boli obeťami menšie kusy, napríklad husi alebo sliepky, no v posledných týždňoch začal ktosi – pravdepodobne Robert po niekoľkých kalíškoch whisky – šíriť klebetu, že na naše majetky útočia démoni. Ja som tým táraninám neveril, no pokladal som to za ďalší znak toho, ako sa svet od môjho detstva zmenil. Skutočne, všetko sa menilo, či už som to chcel, alebo nie.

„Mohol ich zadrhnúť aj túlavý pes,“ netrpezlivo som odpovedal a kývol rukou. Len som ako papagáj zopakoval slová, ktoré môj otec povedal dozorcovi minulý týždeň. Zavial vietor a kone nervózne zadupotali.

„Nuž, dúfam, že také psisko nevyňučá teba, keď sa

každý deň sám preháňaš na koni,“ prehodil Robert a vybral sa smerom k pastvinám.

Vstúpil som do chladného šera stajne, kde ma ihneď upokojil pravidelný rytmus konského dychu a fŕkania. Zo steny som zvesil kefu a začal som prečesávať čiernu hladkú srst' mojej Mezzanotte. Kobyla ticho, spokojne zaerdžala.

Náhle sa s vrzgotom otvorili vráta stajne a dnu vošiel môj otec. Bol to vysoký muž s takým ráznym krokom a sebaistým vystupovaním, že každého, kto sa s ním stretol, poľahky zastrašil. Vrásky na tvári ešte zdôrazňovali jeho autoritu a napriek horúčave mal na sebe žaket.

„Stefan?“ zakričal a poobzeral sa okolo seba. Hoci na veľkostatku Veritas býval už roky, sem vkročil málokeddy. Radšej si dával kone pripravovať a vodiť až k dverám domu.

Vynoril som sa z boxu, kde stála Mezzanotte.

Otec sa po neveľmi čistej dlážke opatrne vybral ku mne. Prebehol po mne pohľadom a ja som sa odrazu zahabil, že ma vidí pokrytého potom a špinou. „Syn môj, načo máme paholkov?“ zavrčal.

„Viem,“ vzdychol som. Pochytil ma pocit, že som ho veľmi sklamal.

„V živote človeka majú svoje miesto a čas aj zábavky s koňmi,“ vyhlásil. „No potom prichádza okamih, keď chlapec zanechá hry a mal by sa stať mužom.“ Otec sil-

no plesol Mezzanotte po zadku a ona zaffkala a o krok cúvla.

Zaľal som zuby. Čakal som kázeň o tom, ako sa v mojom veku vystaľoval z Talianska do Virgínie, ako sem prišiel s prázdnyimi rukami. Potom boľoval a obchodoval, kým jednoakrový biedny pozemok nerozšíril na terajších dvesto akrov a nevybudoval veľkostatok Veritas. Pomenoval ho latinským slovom, ktoré označuje pravdu, pretože sa v živote naučil, že kto hľadá pravdu a boľuje proti ľžiam, nič iné v živote nepotrebuje.

Otec sa oprel o vráta stajne. „Rosalyn Cartwrightová oslávila šestnástu narodeninu. Hľadá si manžela.“

„Rosalyn Cartwrightová?“ zopakoval som. Keď sme mali dvanásť rokov, Rosalyn poslali do školy pri Richmonde a veľmi dlho som ju nevidel. Pamätal som si ju ako nevýraznú dievčinku s vlasmi myšacej farby a s hnedými očami. V kaľdučkej mojej spomienke mala na sebe hnedé šaty. Nikdy sa nesmiala, nikdy neľžiarila ako Clementine Havefordová, nikdy rozkošnícky neflirtovala ako Amelia Hawková a nebola ani bystrá šibalka ako Sarah Brennanová. Ako tieň sa mihala v pozadí našich detských dobrodružstiev, nikdy nebola ich iniciátorkou ani veliteľkou.

„Áno. Rosalyn Cartwrightová.“ Otec mi venoval jeden zo svojich zriedkavých úsmevov – kúťiky úst sa mu zľahka vykřivili dohora, takže kto by ho nepoznal, pomyslel

by si, že sa posmieva. „S jej otcom som už hovoril a zdá sa, že by to bol ideálny zväzok. Má ťa rada, Stefan.“

„Neviem, či sa s Rosalyn Cartwrightovou k sebe hodíme,“ zamrmľal som. Niečo ma dusilo, akoby sa ku mne tisli chladné múry stajne. Samozrejme, že otec s pánom Cartwrightom to už prebrali. Pán Cartwright vlastnil banku v meste, a ak by sa s ním otec dostal do rodiny, mohol by poľahky ďalej rozširovať veľkostatok. A ak to už prebrali, moje manželstvo s Rosalyn je hotová vec.

„No pravdaže to nevieš, chlapče!“ zasmial sa otec a plesol ma po chrbte. Mal nezvyčajne dobrú náladu, zato tá moja s každým slovom klesala. Zatvoril som oči a dúfal som, že je to len zlý sen. „Ani jeden mládenec v tvojom veku nevie, čo je preňho dobré. Preto mi musíš dôverovať. Na budúci týždeň usporiadam slávnostnú večeru, kde oznámime vaše zásnuby. Dovtedy by si k nej mal niekoľkokrát zájsť. Musíš ju spoznať. Buď k nej milý, obklop ju lichôtkami, aby sa do teba zaľúbila.“ Otec ma chytil za ruku a do dlane mi vtisol malú škatuľku.

A čo ja? Čo ak nechcem, aby sa do mňa zaľúbila? Chcel som sa na to spýtať, no mlčal som. Škatuľku som si zasunul do zadného vrečka nohavíc, ani som do nej nepozrel. Potom som sa vrátil k česaniu, no drhol som Mezzanotte kefou tak tuho, že pohoršene zafŕkala a cúvla odo mňa preč.

„Som rád, že sme sa pohovárali, synak,“ povedal

otec. Čakal som, či si uvedomí, že hovoril takmer iba on a že je absurdné žiadať odo mňa, aby som sa oženil s dievčaťom, s ktorým som už roky neprehodil ani slovo.

„Otec?“ oslovil som ho s nádejou, že povie ešte niečo, že ma nejakým zázrakom oslobodí od osudu, ktorý mi pripravil.

„Myslím, že v októbri by mohla byť svadba,“ vyhlásil a potom už za sebou len zabuchol dvere.

Zúfalo som zatínal zuby. Spomínal som na detstvo, keď nás dvoch s Rosalyn pri nedeľných záhradných a farských slávnostiach neraz posadili k sebe. Nasilu nás chceli skamarátiť, no nevyšlo to, a len čo sme boli dosť starí, aby sme si vybrali priateľov na hry podľa svojej vôle, jednoducho sme sa rozišli. Teraz mal byť náš vzťah presne ako pred desiatimi rokmi: Budeme sa navzájom ignorovať a zároveň sa budeme snažiť vyhovieť rodičom. Až na to, uvedomil som si s náhlou chmúrnou istotou, že nás naveky spojí manželstvo.

Na druhý deň popoludní som sa ocitol na tvrdej stoličke s nízkym operadlom a červeným zamatovým sedadlom v salóne Cartwrightovcov. Zakaždým, keď som sa pohniezdil, aby som na nepohodlnom čalúnení našiel lepšie miesto, pocítil som na sebe pohľady pani Cartwrightovej, jej dcéry Rosalyn a Rosalyninej slúžky. Zízali na mňa, akoby som bol portrét v galérii alebo postava v divadelnej hre. Celý salón mi veľmi pripomínal javisko, a to je sotva miesto, kde sa človek môže uvoľniť. Alebo uvoľnene hovoriť. Počas prvých pätnástich minút návštevy sme krvopotne konverzovali o počasí, o novom obchode v meste a o vojne.

Potom už pričasto vládli dlhé odmlky, počas ktorých znelo len zvonenie ihlíc, keď slúžka v kúte čosi plietla. Znovu som pozrel na Rosalyn, pátral som po hocijakej

drobnosti, ktorú by som na nej mohol pochváliť. Mala drobnú tváričku s jamkou na brade a malé, súmerné ušné lalôčky. Podľa toho kúsočka členka, ktorý vykúkal spod lemu šiat, som usúdil, že má aj útle kosti.

Vtedy mi do nohy vystrelila ostrá bolesť a vykrikol som. Pozrel som na dlážku, kde sa mi do nohy práve zaborili zuby ryšavého psíka, nie väčšieho ako bežný potkan.

„Jaj, to je Penny. Penny len víta hosťa, všakže?“ zahrkútala Rosalyn a zdvihla zvieratko do náručia. Pes na mňa stále gánil a ceril zúbky. Posunul som sa na stoličke čo najďalej.

„Je, ehm, veľmi milá,“ povedal som, hoci som netušil, načo je komu taký krpatý pes. Psy by mali byť spoločníkmi človeka na love, nie bytové doplnky k nábytku.

„Všakže?“ Rosalyn na mňa nadšene pozrela. „Je to moja najlepšia priateľka a musím povedať, že sa ju bojím púšťať von, keď počuť samé správy o zabitých zvieratách!“

„Skutočne, Stefan, žijeme vo veľkom strachu,“ prízvukovala pani Cartwrightová a prešla si dlaňami po živôtku tmavomodrých šiat. „Prestávam rozumieť tomu to svetu. Aby sme už my ženy ani nevychádzali domu.“

„Dúfam, že to, čo má na svedomí toľko zvieracích životov, nezaútočí aj na nás. Bojím sa chodiť von aj za bieleho dňa,“ rozrušene mlela Rosalyn a náhle si prudko pritísla Penny k prsiam. Psíček pohoršene zapišťal

a zoskočil jej z kolien. „Umrela by som, keby sa mojej Penny niečo prihodilo.“

„Určite sa jej nič nestane. Veď tie útoky sa odohrali na farmách, nie v meste,“ nevelmi úprimne som sa ju pokúsil upokojiť.

„Stefan?“ ostro ma oslovila pani Cartwrightová. Rovnakým tónom karhala mňa a Damona, keď sme si v kostole pri kázni šepkali. Pohoršene špúlila pery a tvárila sa, akoby zhltna citrón. „Nezdá sa ti, že Rosalyn je dnes nesmierne krásna?“

„Pravdaže,“ zaklamal som. Rosalyn mala nudné hnedé šaty, ktoré presne ladili s jej mdlým odtieňom tmavo-plavých vlasov. Na chudé pliecka jej padali uvoľnené lokničky. Nevýrazné oblečenie ostro kontrastovalo so zariadením salóna, kde bol dubový nábytok, brokátové čalúnenie stoličiek a tmavé orientálne koberce, čo sa prekryvali na leštenej drevenej dlážke. V opačnom kúte visel nad mramorovou kozubovou rímsou portrét pána Cartwrighta a oči v jeho hranatej tvári ma prebodávali prísny pohľadom. Zvedavo som si ten obraz obzeral. Na rozdiel od svojej korpulentnej červenolícej manželky bol pán Cartwright až prízračne bledý a chudý – dokonca pôsobil trochu nebezpečne a pripomínal mi supy, ktoré sme videli krúžiť nad bojiskom minulé leto. Keď vezmeme do úvahy, ako vyzerali Rosalynini rodičia, nedopadla až tak strašne.

Rosalyn sa zapýrila. Ja som sa posunul na okraj stoličky a vtedy som zacítil škatuľku v zadnom vrecku. Včera v noci, keď sa mi zaľato vyhábal spánok, som sa na ten prsteň pozrel. Hneď som ho spoznal. Bol to smaragd zasadený uprostred diamantov, vyrobili ho najlepši klenotníci v Benátkach a moja matka ho nosila až do dňa svojej smrti.

„No čo, Stefan? Aký je tvoj názor na ružovú?“ vytrhla ma z myšlienok Rosalyn.

„Prepáč, čo si hovorila?“ mykol som sa.

Pani Cartwrightová na mňa podráždene zagánila.

„Hovorila som o ružovej. Môžem si na tú večeru na budúci týždeň obliecť ružové šaty? Tvoj otec je veľmi láskavý, že už všetko naplánoval,“ vysvetľovala mi Rosalyn. Červenala sa a nepozerala na mňa, lež na dlážku.

„Myslím, že v ružovej budeš rozkošná. A vlastne budeš krásna v čomkoľvek,“ potkýnal som sa cez komplimenty, ako keď herec číta scenár. Pani Cartwrightová sa pochvalne usmiala. Psík dobehol k nej a vyskočil na vankúšik, čo mala vedľa seba. Pohladkala ho po srsti.

Odrazu sa salón naplnil horúčavou a dusnou vlhkosťou. Od sladkých, no navzájom neladiacich parfumov, ktorými sa pani Cartwrightová aj Rosalyn štedro popolievali, sa mi zakrútila hlava. Pozrel som na starožitné hodiny v rohu. Som tu len päťdesiatpäť minút, no akoby uplynulo päťdesiatpäť rokov.

Postavil som sa a kolená sa mi chveli. „Pani Cartwrightová, slečna Cartwrightová, bolo mi veľkým potešením, no nerád by som vás oberal o celé popoludnie.“

„Ďakujem,“ prikývla pani Cartwrightová a ani nevstala z pohovky. „Maisy ťa odprevadí,“ povedala a bradou ukázala na slúžku, ktorá medzitým zadriemala nad pletením.

Hneď za prahom domu som si od úľavy vydýchol. Vzduch ma chladil na spotenej pokožke a bol som rád, že kočiša som poslal domov. Dvojmíľová prechádzka mi pomôže vyvetrať si hlavu. Slnko už klesalo za obzor a vo vzduchu visela ťažká vôňa kvitnúceho zemolezu i jazmínu.

Vystúpil som do kopca a predou mnou sa otvoril výhľad na náš veľkostatok Veritas. Cestu ku vchodovým dverám lemovali kvitnúce ľalie a veľké antické urny. Biele stĺpy verandy v zapadajúcom slnku žiarili oranžovým leskom, hladina ozdobného jazierka sa ako zrkadlo jagara v diaľke a odrazu som začul vzdialený krik detí – hrali sa pri krídle pre služobníctvo. Toto bol môj domov. Miloval som ho.

No nevedel som si predstaviť, že tu budem bývať s Rosalyn. Strčil som si ruky do vreciek a z ohybu cesty som zlostne odkopol kameň.

Tesne pred odbočkou na cestu k domu som prudko zastal. Čakal tam neznámy koč. Zvedavo som ho pozor-

val, pretože sme zriedkakedy mávali hostí. Bielovlasý kočiš zoskočil na zem a otvoril dvere. Z koča vystúpila krásna bledá žena s celým vodopádom čiernych kučier. Na sebe mala voľne povievajúce biele šaty, na úzkom páse ovinuté marhuľovou stuhou. Na hlave mala klobúčik rovnakej marhuľovej farby a jeho strieška mi nedovoľovala uzrieť jej oči.

Možno vycítila, že na ňu hľadím, pretože sa obrátila. Neovládol som sa a zalapal som po dychu. Nebola len krásna, bola nadpozemská. Aj z dvadsiatich krokov som rozoznal, ako jej tmavé oči zaiskrili a ružové pery sa zvlíni-
li v miernom úsmeve. Úzke prsty siahli na modrú kameu, ktorú mala navlečenú na stužke na hrdle, a ja som to gesto nevedomky zopakoval – v tej chvíli sa mi mihla hlavou myšlienka, aké by to bolo, keby ma jej rúčka pohladila.

Dievčina sa zvrtila a z koča vyšla žena, ktorá bola nepochybne jej slúžka. Začala panej upravovať sukňu.

„Zdravím!“ zavolala.

„Aj ja...“ zachrípnuto som odpovedal. Nadýchol som sa a zacítil som omamnú vôňu, kombináciu zázvoru a citróna.

„Ja som Katherine Pierceová. A vy ste...“ hravo pokračovala. Akoby tušila, že mi jej krása zväzuje jazyk. Nebol som si istý, či ma jej iniciatíva teší, alebo desí.

„Katherine,“ pomaly som zopakoval. Spomenul som si, že otec mi rozprával o jednom známom svojho pri-

teľa, ktorý býval v Atlante. Jeho susedia zahynuli, keď im počas útoku generála Shermana dom ľahol popolom, a pohromu prežila len šestnásťročná dievčina, ktorá zostala na svete sama, bez príbuzných. Otec sa ponúkol, že ju ubytuje v menšom dome, ktorý u nás pôvodne slúžil ako kočiareň. Všetko to znelo veľmi záhadne a romanticky, a keď mi o nej otec rozprával, videl som mu na očiach, ako rád hrá rolu záchrancu úbohej siroty.

„Áno,“ povedala a oči sa jej veselo zablykli. „A ty si...“ oslovila ma dôvernejšie.

„Stefan!“ zvolal som. „Stefan Salvatore. Giuseppeho syn. Je mi strašne ľúto, čo sa stalo tvojej rodine,“ nabral som odvalu na rozhovor.

„Ďakujem,“ povedala a oči jej stemneli a zväžneli. „Som vďačná tebe a tvojmu otcovi, že ma prichýlite a že so mnou môže bývať aj moja slúžka Emily. Nevieť, čo by sme bez vás robili.“

„Ach, to je maličkosť,“ vyhlásil som. Zrazu som bol aj ja hrdý, že ju môžem chrániť. „Budete bývať v bývalej kočiarni,“ povedal som. „Mám vás tam zaviesť?“

„Nájdeme ten dom sami. Ďakujem ti, Stefan Salvatore,“ povedala Katherine a kráčala za kočišom, ktorý už niesol veľký kufor k hostovskému domu za hlavným sídlom. Ešte raz sa obrátila a zadívala sa na mňa. „Alebo ťa mám nazvať Záchranca?“ Žmurkla a zvrtila sa na opätku.

Díval som sa, ako vstupuje do žiary zapadajúceho slnka, slúžka kráča za ňou, a v tom okamihu mi bolo jasné, že môj život sa nenávratne zmenil.

3

21. august 1864

Nemôžem na ňu prestať myslieť. Radšej nenapíšem jej meno – neodvážim sa. Je krásna, očarujúca, je jedinečná. V prítomnosti Rosalyn som iba Giuseppeho syn, syn Giuseppeho Salvatoreho, hocikedy zameniteľný s Damonom. Viem, že Cartwrightovci by nedbali, keby sa na mojom mieste ocitol on. Otec však vedel, že Damon by na takýto zväzok neprikývol a že ja prikývnem – ako vždy.

No len čo som uvidel ju, jej telo štíhle ako prútik, jej červené pery, jej oči, ktoré iskria, smútia a vzrušujú zároveň... akoby som sa konečne stal sám sebou. Bol som Stefan Salvatore, nikto iný.

Musím byť silný, musím sa k nej správať ako k sestre.

Musím sa zalúbiť do ženy, ktorá sa má stať mojou manželkou.

Len sa obávam, že je už neskoro.

Rosalyn Salvatoreová. To meno som si na druhý deň stále opakoval, ochutnával som ho, keď som vychádzal z domu, pripravený splniť povinnosť a druhý raz navštíviť dievčinu, s ktorou ma čakali zásnuby. Predstavil som si, že s Rosalyn budeme bývať v bývalej kočiarni – alebo azda v nejakom menšom sídle, ktoré nám otec postaví ako svadobný dar. Že budem celý deň pracovať, v otcovej dusnej pracovni žmúriť do účtovných kníh, a ona sa bude starať o naše deti. Chcel som sa na to tešiť. No cítil som len ľadovú hrôzu, čo sa mi rozlievala po žilách.

Prešiel som po širokom chodníku a túžobne som zdvihol zrak k oknám hostovského domu. Katherine som nezazrel, odkedy včera popoludní pricestovala. Otec za ňou poslal Alfreda, aby ju pozval v jeho mene na večeru, ale odmietla. Ja som celý večer vykúkal z okna, no nevidel som v jej novom príbytku mihot sviečky. Keby som nevedel, že sa tam už nastahovala aj so slúžkou Emily, zdalo by sa mi, že dom zostal neobývaný. Napokon som si ľahol a vrátilo mi v hlave, čo Katherine robí a či nepotrebuje útechu.

Teraz som odtrhol pohľad od zatiahnutých žalúzií na druhom poschodí a vykročil som preč od domu. Prašná

cesta bola tvrdá a popukaná – potrebovali sme poriadnu letnú búrku. Nevial vietor, vzduch akoby bol mŕtvy. Vonku okrem mňa nebolo ani živej duše. Ako som kráčal ďalej, vlasy na šiji mi vstali dupkom a pochytil ma nepríjemný pocit, že nie som sám. Do mysle sa mi vkradli Robertove varovania – aby som sa nezatúlal príďaleko sám.

„Haló?“ zakričal som a obrátil sa.

Myklo ma. Len o niekoľko stôp za mnou stála ona. Katherine. Opierala sa o jedného z kamenných anjeličkov, ktorí lemovali cestu. Nasadila si biely klobúk proti slnku, ktorého široká strecha jej chránila slonovinovú pokožku, a obliekla si biele šaty posiate drobnými ružovými púčkami. Jej svetlá pokožka vyzerala aj v horúčave chladná ako jazero za decembrového rána.

Usmiala sa na mňa a odhalila rad dokonale rovných bielych zubov. „Dúfala som, že ma povodíš po pozemku, no vidím, že máš iné povinnosti.“

Pri slove „povinnosti“ sa mi rozbúchalo srdce a škatuľka s prsteňom mi vo vrecku oťažela, akoby mi tam niekto strčil značkovacie železo. „Nie...“ zakoktal som. „Nie, prepáč, môžem tu zostať.“

„Nezmysel,“ pokrútila hlavou. „Veď už teraz vás s otcom oberám o miesto v dome. Nebudem ťa oberať aj o čas.“ Spýtavo nadvihla tmavé obočie.

Nikdy predtým som nehovoril s dievčaťom, z ktorého by vyžarovala taká ležérna sebaistota. Pocítil som náhlu

a ťažko odolateľnú túžbu strčiť ruku do vrečka, vytiahnuť prsteň, pokľaknúť a ponúknuť ho Katherine. No potom som si spomenul na otca a ruka sa ani nepohla.

„Smiem sa s tebou aspoň chvíľu porozprávať?“ spýtala sa Katherine a zavrtila slnečníkom.

Ako starí priatelia sme kráčali cestou. Ja som sa stále obzeral a zišlo mi na um, prečo ona vôbec nepôsobí nervózne, keď sa tu ocitla sama, len s mužom, bez gardedámy. Možno sa tak správa preto, lebo prišla o rodičov a je na svete sama. Ktovie prečo som za túto myšlienku pocítil vďačnosť.

Ovieval nás ľahký vetrík a ja som vdychoval jej citrónovo-zázvorovú vôňu. Zišlo mi na um, že by som takto mohol pokojne umrieť od šťastia, rovno tu, vedľa Katherine. Už to, že som bol s ňou, mi pripomenulo, že na svete je dosť lásky i krásy, iba mne ich osud nedopraje.

„Myslím, že ťa nazvem Mlčanlivý Stefan,“ prehodila Katherine, keď sme kráčali cez skupinku dubov, čo ohraničovala chotár mesta Mystic Falls a ostatné plantáže a panstvá.

„Prepáč...“ vyhrkol som. Zľakol som sa, či jej nepripadám rovnako nezaujímavý ako mne Rosalyn. „Ja len, že v Mystic Falls nemáme často príležitosť uvítať nových ľudí. Ťažko sa mi hovorí s niekým, kto nepozná celý môj príbeh. A nechcem ťa nudiť. Navyše sa obávam, že po Atlante ti to tu bude pripadať ako zapadákov.“ Len čo mi

tá veta vyšla z úst, zahanbil som sa. Veď jej rodičia v Atlante zahynuli, a ja vychvaľujem život v jej meste, akoby si sem len prišla odpočinúť od nekonečných zábav. „No možno sa ti v Atlante nepáčilo. A možno si rada, že si odtiaľ mohla odísť.“

Usmiala sa na mňa. „Ďakujem, Stefan. Si milý.“ Z jej tónu bolo jasné, že sa tou témou nechce ďalej zaoberať.

Dlhšiu chvíľu sme kráčali bez slova a ja som náročky krátil krok, aby so mnou Katherine mohla držať tempo. A potom, či už náhodou, alebo úmyselne, mi Katherine zavadila rukou o predlaktie. Prsty mala aj v horúčave studené ako ľad. „Len aby ti bolo jasné,“ prehovorila, „mne vôbec nepripadáš nudný.“

Celé telo mi zachvátil požiar. Odvrátil som tvár a pozrel som na cestu, akoby som odhadoval, kam teraz zamierime, hoci v skutočnosti mi šlo o to, aby Katherine nevidela, ako sa červenám. Vo vrecku mi znovu oťažiel prsteň.

Po chvíli som k nej obrátil tvár, ani neviem, čo som jej chcel povedať. Už pri mne nebola.

„Katherine?“ zvolal som. Zacláňal som si oči pred slnkom, čakal som, že sa v kroví pri ceste ozve trilkovanie jej smiechu. No počul som len ozvenu vlastného hlasu. Zmizla.

Vten deň som ku Cartwrightovcom nešiel. Namiesto toho som prepátral chodník a ešte som prebehol tie dve míle naspäť na veľkostatok. Báľ som sa, že Katherine strhla do lesa nejaká neviditeľná ruka – azda ruka toho stvorenia, ktoré terorizovalo okolité plantáže.

No keď som dorazil domov, našiel som ju na verande, sedela na hojdačke a veselo sa zhovárala so slúžkou, pri sebe mala orosený pohár s citrónádou. Mala bledú pokožku a v očiach taký pokoj, akoby v živote nezrýchľila krok. Ako to, že ma predbehla? Chcel som tam zostať a porozprávať sa s ňou, no neurobil som to. Nechcel som, aby ma považovala za šialenca, a to by sa stalo, keby som vyslovil myšlienky, čo mi vírili v hlave.

V tej chvíli Katherine zdvihla zrak a zaclonila si rukou

oči. „Už si sa vrátil? Tak skoro?“ zvolala, akoby ju prekvapilo, že ma vidí. Tupo som prikývol, ona skĺzla z hojdačky a zmizla v dome.

Aj na druhý deň, keď som sa prinútil vybrať ku Cartwrightovcom, sa mi do mysle stále vkrádal obraz jej usmiatej tváre. Tá druhá návšteva bola ešte horšia ako prvá. Pani Cartwrightová sedela vedľa mňa na pohovke a zakaždým, keď som sa pohniezdil, jej zažiarili oči, akoby očakávala, že každú chvíľu vytasím prsteň. Ja som namiesto toho ledva vytisol z úst zopár otázok o Penny, o šteniatkach, ktoré mala minulý rok v júni, a o tom, ako Honoria Fellsová, miestna krajčírka, pokračuje v práci na ružovej róbe pre Rosalyn. No nech som sa akokoľvek usiloval, túžil som len nájsť výhovorku a zmiznúť – rovno za Katherine.

Napokon som zamrmlal čosi v tom zmysle, že sa nechcem motať vonku po zotmení. Robert mi spomínal, že medzitým ten záhadný zver ešte trikrát zaútočil na zvieratá – zabil aj koňa, ktorý patrilo Georgeovi Browerovi, a to rovno pred lekárňou. Pani Cartwrightová šla so mnou od domu až ku koči a vypevádzala ma, akoby som sa vyberal do boja, a nie na dvojmíľovú cestu domov. Takmer ma hrýzlo svedomie.

Po návrate na Veritas som však zosmutnel, lebo Katherine nikde nebolo. Už som sa chystal zájsť do stajne a vyčesať hrivu mojej Mezzanotte, keď som začul rozhnevané